

Da jeg gikk i åttende klasse på ungdomskolen fikk vi velge noen skolefag som skulle fungere som introduksjon til arbeidslivet. Jeg var veldig teknisk interessert og valgte derfor ulike tekniske fag. I 1988 fikk vi tilbud om IT som valgfag og jeg var ikke i tvil om at dette var noe for meg.

Senere tok jeg en bachelorgrad i IT ved Bangalore University. Der lærte vi både om programvare og litt om hardware. Allerede mens jeg holdt på med bachelorgraden begynte jeg på min diplomoppgave, der jeg studerte mer spesifikke områder innen programvare. Jeg ble ferdig med bachelorgrad i IT 1996 og med diplom 1997. Det var dyr utdanning jeg valgte, men den var relevant, så jeg fikk jobb allerede samme året som jeg gikk ut.

I India er det foreldre som betaler for barnas utdanning stor sett. Min far hadde spart penger og kjøpt en tomt. Denne solgte han da han skulle betale utdanning for oss fem barn. Han så på dette som en investering på vår fremtid.

I 1997 fikk jeg jobb som datalærer i et firma som underviste i programvare. Jeg begynte med å undervise i enkle dataspråk, men ganske snart gikk over til avansert dataspråk. Jeg ble fort godt kjent i firmaet så når daglig leder gikk av ble jeg bedt om å gå inn i den stillingen. Jeg var 24 år gammel. Mange dager jobbet jeg 12 timer for å lære meg markedsføring, regnskap og alt som trenges for å handtere et firma. Jeg skulle ikke utføre disse jobbene selv, men jeg måtte sjekke at de ble riktig utført. Firmaet utviklet seg fra å bare drive med undervisning til å bli et sted hvor man også kunne få utvikle programvare.

Vi tjente gode penger og vokste oss større. Fra å være 8 ansatte da jeg begynte, var vi 25 ansatte da jeg sluttet etter 5 år. I løpet av denne tiden har ca. ett tusen fem hundre folk fått opplæring og oppdatering i data.

I India er det ikke uvanlig at jenter velger tekniske fag, matte og biologi på skolen, og da heller ikke uvanlig at det var mange kvinner som arbeidet med IT. Bangalore, den byen jeg kommer fra, er kjent som Asias svar på Silicon Valley. Vi har flere hundre tusen programvarefirma i dette området og det er ikke uvanlig at kvinner er daglig leder eller har egne firma i denne bransjen.

Som alle andre kvinner må indiske kvinner lage mat og stelle barn i tillegg til lønnet jobb. Den største forskjellen fra situasjonen i Norge er at i India bor vi enten hos foreldre eller hos svigerforeldre, så mor eller svigermor hjelper til med å passe barna. Hvis jeg en dag må jobbe en time ekstra, så kan jeg det uten å tenke på at barnehagen stenger kl. 17. I India er det stor press for å bli ferdig med jobben før vi går hjem for dagen. Vi kan ikke si at ok, nå har jeg jobbet i 8 timer og gå hjem. Vi får stort sett ikke betalt for de ekstra timer vi har lagt inn særlig i små og noen mellom stor bedrifter.

Etter fem år i dette firmaet flyttet jeg til en annen by. Der fikk jeg jobb i firmaet American Express som assisterende leder for online services. Det var kundeservice, men rettet mot tekniske problemstillinger. Jeg hadde ansvar for at de på mitt lag, hadde de riktige kvalifikasjoner og at de fikk ny opplæring når det trengtes.

American Express stilte krav om at 98% av all servicen vi ga måtte være korrekt. For å imøtekomme dette hadde vi et kvalitetsteam som sjekket kvaliteten på tjenestene vi leverte og som rapporterte til firmaet. Deretter fikk vi tilbakemelding og kunne på denne måten finne ut om de ansatte trengte mer opplæring etc. Vi hadde samtaler med alle ansatte en time hver uke for å diskutere forbedringer. Det var også mulig for meg å logge meg inn på telefonsamtaler de ansatte hadde med kunder, slik at jeg kunne høre hvilken kvalitet de leverte. Denne måten å kvalitetsjekke på er helt vanlig i USA.

Så traff jeg mannen min og giftet meg. Han jobbet på den tiden i et båtbyggingsprosjekt sør i India og jeg

flyttet dit med ham. Jeg lekte med tanken på å starte et eget datafirma. Men så ble ikke arbeidskontrakten hans fornyet, og vi bestemte oss for å flytte til Norge. Han hadde utdannelsen sin fra Norge og hadde bodd og arbeidet der i mange år. Vi var optimistiske mht at jeg kunne få en jobb innenfor IT. Mannen min sa at det trengtes mange IT folk og at det sikkert gikk greit med engelsk som arbeidsspråk til jeg fikk lært meg norsk.

Jeg kom til Norge i januar 2007. Jeg hadde med meg 8 års jobberfaring fra India. Etter en uke eller to begynte jeg å søke jobber. Jeg søkte mange jobber. Det gikk ett år uten at jeg fikk noen positive svar. Jeg var jo vant til å jobbe 12 timers dager og ble ganske sprø av å bare sitte hjemme. Tilslutt gikk mannen min med meg til NAV og insisterte på at jeg fikk en saksbehandler, fordi jeg hadde relevant utdanning som Norge kunne bruke. Jeg fikk en saksbehandler til slutt og hun prøvde virkelig å skaffe meg jobb, det må jeg si. Hun prøvde hos Helse Vest og diverse andre firma, men nei de ville ikke ha meg. De sa at jeg er ikke rett for stillingen, men jeg fikk aldri noen forklaring på hvorfor.

Den eneste positiv tilbakemelding jeg fikk i denne perioden var fra Forsvaret, som syntes erfaringen min var veldig interessant og relevant for dem. Men da de hørte at jeg ikke hadde statsborgerskap, ba de meg komme tilbake når dette var ordnet. Mens tiden gikk reiste jeg til India hvert år og tok 6 eller 8 uker kurs for å oppdatere meg på ulike programvarer.

Det gikk ett og et halvt år på denne måten. Jeg mistet håpet om å få jobb i IT bransjen og begynte å sende søknader til barnehager. Jeg skaffet meg en ringevikar jobb i barnehage og fikk jobbe 4 - 8 dager pr måned og etter to måneder fikk jeg tilbud om en 60% stilling. Jeg sa ja. Det jeg ikke visste var at hvis jeg tok den, så ville NAV fjerne navnet mitt i sine lister. Det betydde at jeg ikke hadde noen saksbehandler som jobbet for min sak lenger, selv om jeg fremdeles ikke hadde en jobb der jeg fikk bruke mine faglige kvalifikasjoner.

Jeg fortsatte å sende søknader. Jeg fikk endelig et intervju i CISCO. Cisco er et av verdens største firma i nettverksteknologi innenfor IT. De er representert i 80 land i verden og har et stort firma i min hjemby i India. De er veldig interessert i å ha meg selv om jeg ikke hadde noe spesifikk utdanning i nettverksteknologi. Men jeg hadde alltid vært fasinert av teknologien som Cisco utvikler, og derfor satt meg godt inn i hva de drev med. Jeg tror jeg nesten fikk jobben, men så kom finanskrisen i 2009 og de kunne ikke ta inn flere ansatte. De sa allikevel at de ønsket å holde kontakten med meg. Det var så hyggelig å få slik tilbakemelding selv om de ikke kunne gi meg jobb. Tilstede på intervjuet var bl.a. hun som hadde overordnet personal ansvar for hele Europa. Hun fortalte at når hun hadde intervjuer i China så får de like mange kvinnelige som mannlige søkere men ikke i Europa. På noen av stillingene jeg søkte i Norge oppfordret firmaet kvinner til å søke. Selv om jeg var én av få kvinnelige søkere kom jeg allikevel aldri til intervju. Jeg var veldig overrasket over det.

Etter å ha jobbet to år i barnehage fikk jeg en skulderskade. Jeg ble sendt til behandling på Nordås poliklinikk. Der hadde vi gruppesamtaler med en sykepleier og snakket om hva som stresset oss og om vi fikk rett behandling etc. Alle sa at de hadde for mye stress på jobb. Jeg var den eneste som sa at jeg savnet stress. Jeg savnet virkelig å ha masse utfordringer og å løse problemer. De trodde jeg misforsto spørsmålet. Alle ble stille da jeg sa jeg savnet stress. Sykepleieren ba meg om å komme på en samtale på hennes kontor, og jeg tenkte at nå har jeg sagt noe feil. Men nei, hun spurte hvilken type utdanning jeg hadde og hvilken type jobb jeg var ute etter. Så foreslo hun for meg at jeg tok kontakt med A2G. A2G er en attføringsbedrift, og het Åstveit industrier før.

Jeg ble akseptert og fikk begynne hos A2G. En dag sa fysioterapeuten at det er en ny gruppe attføringsklienter som har Aspergers syndrom og at de var veldig flinke med data. Planen var å danne et team der deltagerne

kunne utvikle datakunnskapene sine til å teste programvare o.l. Han introdusert meg til prosjektlederen og det endte opp med at det var jeg som fikk oppdraget med å utvikle teamet. Dette var noe som passet midt i blinken for meg, jeg elsket utfordringer og å finne nye løsninger. Etter endel utvelgelse endte jeg opp med et lag på 10 personer med Aspergers syndrom. De er nå er sertifiserte software-testere. Vi har for tiden tre oppdrag som vi jobber med. Ett av dem er testing for Statoil og de to andre er utvikling av ny programvare. Som programutvikler har jeg fått med meg en del av deltagerne på å utvikle en android-app som skal hjelpe folk med Aspergers syndrom når de sitter fast vanskelige sosiale situasjoner. Dette gjør vi sammen med statens pedagogisk tjenester. Det tredje prosjektet vi jobber med er et program som trener og stimulerer små barn som er i ferd med å utvikle autisme eller Aspergers syndrom. Dette gjør vi sammen med Helse Vest og Universitetet i Oslo.

Av og til har jeg hodepine når jeg kommer hjem, men det er helt ok. Jeg elsker å ha masse utfordringer og å løse dem.